

[Glønborg]

kommande generation ikke kunne opretholde det udmærkede samfund, vi har.

Dette kald til ansvarsbevidsthed håber jeg at så mange partier som muligt kan hjælpes ad med at lade gå ud. Jeg ved godt, at det er mere populært at give en masse af pressionsorganisationerne ret og sige: Det er også synd for jer, I bliver også helt urimeligt behandlet, navnlig i forhold til alle de andre. Men kendsgerningen er, at i vort land har vi det godt alle sammen, at der er nogle, der har det bedre end andre, og så er der naturligvis også grupper, der har det mindre godt end andre. Det vil vi gerne være med til at rette op på og synes også, at finansloven med, hvad dertil hører, har været med til at rette op på nogle af de tilfælde, hvor mindre grupper er kommet i klemme.

Jeg vil gerne sige tak til de to partier, som har stået sammen med regeringen om at få det her til at hænge sammen. Jeg vil da godt sige ligeud, at set under min synsvinkel bliver Socialdemokratiet ikke suspækt ved at lave studiekreds sammen med SF, for vi respekterer da Socialdemokratiets identitet, og vi respekterer også SF's identitet. Vi tror ikke på, at SF's økonomiske politik kan bruges til at styre et land med, men det forhindrer ikke partiet i at have nogle fornuftige og medmenneskelige og ansvarsbevidste holdninger til en lang række andre sager, og vi glæder os da til den dag, hvor SF tør træde lidt nærmere til arbejdsstedet. Det kommer nok.

Når jeg sagde, at jeg håbede, at vi kunne hjælpes ad med at stå imod presset fra de stærke pressionsorganisationer, hænger det naturligvis sammen med, at vi i Kristeligt Folkeparti ikke har lovet bestemte grupper noget som helst. Vi har endda – selv om nogle ville tro, at vi var en pressionsorganisation for de kirkelige interesser – altid sagt, at vi ikke specielt skal varetage de kirkelige organisationers interesser. Vi ønsker at varetage helheden.

På den anden side vil jeg gerne sige, at vi kender de folk, som arbejder i kirkelige foretagender ud fra en kristen holdning, inden for socialt omsorgsarbejde, undervisning m.m., og vi vil naturligvis fortsat arbejde for, at de kommer med ind i billedet, når der skal deles tilskud ud, når opgaver skal løses på den ene og på den anden måde. Vi interesserer os altså ikke kun for det kirkelige.

Også andre mennesker, som finder sammen i foretagender, der vil være med til at løse vore fælles opgaver, kan regne med, at vi er samarbejdsvillige. Vi er ikke så samarbejdsvillige, når man bare kommer og vil have til sig selv, men vi er samarbejdsvillige, når man kommer og beder om hjælp til at gøre et stykke arbejde for andre.

Jeg lovede ikke at gå i enkeltheder i dag, men jeg vil da lige have lov at pege på, at vi også i samarbejdet om denne finanslov, og hvad dertil hører, har oplevet, at vi i mange partier har kunnet hjælpe hinanden med at finde de steder, der var værd at dele penge ud til, og foretagender, som var værd at give en ordentlig behandling.

Så alt i alt er vi tilfredse. Vi kan klart anbefale så mange partier, som overhovedet har samvittighed til det, at stemme for finansloven. Vi tror, at den er til gavn for helheden, og med helheden mener jeg ikke bare danskerne, men også folk uden for dette lands grænser, og også til gavn for dem udefra, som er kommet hertil og har ønsket at slå sig ned her hos os. De er også omfattet af det gode menneskelige fællesskab.

Preben Møller Hansen (FK):

Gennem et utroligt slid på de danske arbejdspladser lykkedes det her i vort land at skabe fremgang på fremgang. Det skete fra 1950'erne og fremover. På alle samfundslivets områder lykkedes det arbejderne gennem deres organisationer og partier at nå nogle fremskridt, som man over den ganske verden kiggede på med misundelse, men også med erkendtlighed for den indsats, der var ydet, og de resultater, der var nået. Det var ikke fuldendte resultater, men det var mærkbare forandringer i positiv retning.

I 1960'erne havde vi en statsminister, der hed Jens Otto Krag, der på baggrund af denne enorme udvikling proklamerede, at Danmark nu var et velfærdssamfund. Vi var nogle, der ikke var tilfredse, idet vi stadig væk mente, at byrdefordelingen var ulige. Vi mente, at de brede skuldre skulle bære en større del af læsset.

Men hvorom alting var, skete der forbedringer, og den sociale tryghed indtog i højere og højere grad plads i de mange tusind hjem. Ingen kunne vel være utilfreds med en sådan udvikling. Alle måtte erkende, at det alene blev skabt på baggrund af den aktivitetsudfoldelse